

ordningen om ejendomsskattefritagelse er en slags betaling for de mindre udnyttelsesmuligheder, fredningen medfører. Jeg mener ikke, det vil være særlig hensigtsmæssigt at ændre denne ordning på nuværende tidspunkt.

Så vidt jeg kan se, ligger mit eget forslag om oprettelse af regionale faglige kulturmiljøråd, som er uafhængige af myndighederne, meget tæt på Enhedslistens forslag. Jeg mener dog ikke, at rådene skal være egentlige ankeinstanser. De gældende ankesystemer er efter min opfattelse gode nok, og det vil sige, at retlige spørgsmål om kommunernes planlægning på bevaringsområdet kan indbringes for Naturklagenævnet, og at Skov- og Naturstyrelsens afgørelser om bygningsfredning kan påklages til ministeren.

Jeg er heller ikke helt enig med Enhedslisten i, at vi skal genindføre de B-fredninger, der blev afskaffet i 1979. Det må være rigtigt, at arbejdsdelingen mellem de fredede og de bevaringsværdige bygninger stadig væk er så klar, som den er i dag, nemlig at staten har ansvaret for nationalt værdifulde fredede bygninger, mens kommunerne har ansvaret for de bevaringsværdige bygninger. Indførte man en B-fredning, ville det i realiteten blive en mellemting mellem disse to kategorier, og det er jeg bange for ville sløre billedet.

Men selv om der på nogle punkter er forskel på de midler, henholdsvis Enhedslisten og regeringen anviser, ønsker jeg endnu en gang at understrege, at vi er enige om de overordnede formål, og at jeg mener, at der er basis for en konstruktiv drøftelse undervejs i udvalgsarbejdet. Der derfor grundlag for et godt udvalgsarbejde.

Jeg skal afslutte med at takke forslagsstillerne for det initiativ, som beslutningsforslaget er udtryk for, og i øvrigt udtrykke glæde over det gode arbejde, der er blevet udført ved udarbejdelsen af de to forslag, som vi også skal behandle under dette punkt.

Op på regeringens vegne kan jeg kun sige, at jeg glæder mig til at høre ordførernes indlæg og ser frem til, at vi får et godt udvalgsarbejde, og at jeg håber, at det må lykkes for os at finde bred tilslutning til den styrkelse af bevaringsindsatsen, der ligger i disse forslag.

Lis Greibe (S):

Lad mig først beklage, at min stemme er lidt sæsonangrebet, men det går vel.

Heldigvis er der større og større forståelse for, at vi har en stor forpligtelse til at sørge for at tage vare på de ting, som vi skal videregive til de kommende generationer. Dette gælder ikke mindst på miljøområdet, hvor vi ikke skal drive rovdrift på vore ressourcer eller øve ubodelig skade på naturområder, landskaber eller karakteristiske kulturområder.

Det handler i den sammenhæng også om udvikling af vore bymiljøer, om bevaring af de historiske bygninger, om sikring af de danske fortidsminder og om, hvordan man skal afveje de mange, ofte modstridende, hensyn og interesser omkring det danske kulturlandskab.

Når vi taler om bygninger og bymiljøer, bør vi i allerhøjeste grad være meget opmærksomme på, at smukke, karakteristiske og gedigne bygninger og miljøer ikke forsvinder for steds for blot at give plads til nyt, der måske nok er mere rationelt, men som rent arkitektonisk er ligegyldigt eller bomber en smuk helhed i stykker.

Op ansvaret for at forhindre vandalisme på dette område er ikke kun en opgave for politikerne og de offentlige myndigheder, men sandelig også for den enkelte borger.

Mange gode kræfter engagerer sig heldigvis i disse sager. Lokale bevaringsforeninger, lokalhistoriske foreninger, naturfredningsforeninger og mere uformelle grupper kæmper en brav kamp og bevidstgør dermed borgerne og de lokale politikere om, hvilke uoprettelige indgreb der kan være ved at ske. Men det er også nødvendigt, at lovgivningen fastholder en overordnet politik på området.

Miljøministeren fremkom den 22. november 1995 med en redegørelse om kulturmiljøet, og Folketinget behandlede den 17. januar 1996 denne redegørelse. Der blev hermed lagt op til videre debat om emnet, og et tværministerielt embedsmandsudvalg udarbejdede på baggrund af denne debat en rapport om fredede og bevaringsværdige bygninger.

Hele denne givtige proces har udløst de to lovforslag, vi behandler i dag, og lovforslagene lægger godt op til de tre ledetråde, der var i ministerens redegørelse: Kulturmiljøet skal indgå med større vægt i den fremtidige miljøpolitik, befolkningens indflydelse skal udbygges, og kvaliteten i kulturmiljøarbejdet skal sikres i en balance mellem benyttelse og beskyttelse.

Ud over at få moderniseret den efterhånden bedagede bygningsfredningslov får vi med L 166 og L 167 styrket arbejdet med de beva-